

יד ליד

ד : ד

קדושים תהיו 17

באנו בקצרה לעורר ולחזק את ישראל הקדושים לשמור עצמם מאיסור חמור אשר לצערנו נפרצה בו פרצה בדורנו ("ופרץ גדר ישכנו נחש": קהלת י', ח'). למען ידעו הכל את חומרת האיסור.

סיפור ירושלמי

בילדותי, כך מספר הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א, לפני כחמישים שנה, הייתה אשה זקנה באה בימים שנהגה לבוא לבית הכנסת 'אוהל רחל'. ישישה כבת 115 שגרה בשכונת מקור ברוך ברחוב רש"י פינת תחכמוני בירושלים. תמיד הייתה לבושה בצניעות מופלגת בשכבות רבות של לבושים והאריכה ימים רבים, היא הייתה מוסרת דרשות לנשים בשבתות. ביום שנפטרה לבית עולמה הגיעו אנשים לביתה, אנשי חברה קדישא טיפלו בנפטרות והרב מוצפי עמד שם במדרגות ליד אביו הרב סלמאן מוצפי זצ"ל וחבריו, והם התחילו להעלות זכרונות מימיהם בבגדד. וכך סיפר אביו: מעשה שהיה בזמן מרן הבן איש חי זצ"ל. יום אחד נפטר איש זקן וקראו לחברה קדישא לטפל בו והם חפרו לו קבר. שם בבגדד העפר מאוד תחות, כמו חימר ואת המצבות היו בונים מטיט בשיפוע בצורת פירמידה, כדי שהגשם לא יהרוס את המצבות. מדי שנה היו מחדשים את הטיט שהתפורר. הקברן חפר קבר לאותו זקן ופתאום נפל עפר מאחד הקברים הישנים לתוך הקבר שחפר ונתגלו לעיניו מתוך הקבר תכריכים נקיים וצחים

כמו חדשים של נפטר. הקברן הנדהם הכיר את בית העלמין וידע שזה קבר שקיים מעל לעשר שנים, הוא הסתקרן לראות מי המת הזה ושלח את ידו לגעת ולמשש בתכריכים. נגע והרגיש שזו גופה שלמה. ממש כמו אשה חיה שישנה במיטתה. הוא הבין שמדובר באשה קדושה, מיד סתם את הקבר בטיט, ולאחר שקבר את הזקן שב לביתו. באותו לילה הגיעה אליו אותה צדיקה בחלום, האשימה אותו ואמרה: "אתה העזת לגעת בי". הוא התנצל והסביר שראה את התכריכים ורצה לראות מה זה. המשיכה ואמרה לו: "אתה לא מתבייש? אתה יודע שכל החיים שלי שום גבר זר לא נגע בי אפילו באצבע? איך העזת לגעת בי? כבר עשרים שנה מאז מותי ואף אחד לא העז לגעת בי. מכיוון שעשית כך, מחר אתה בבית דין של מעלה! הקברן קם למחרת בבוקר, סיפר את המעשה הזה לאנשים בבית הכנסת ולאחר תפילת שחרית הלך לעולמו. מעשה זה מלמדנו מה רב שכרן של נשים צנועות, הזוכות בעולם הזה לאריכות ימים ולאחר מותן שמורות מכל נגע, ועד כמה חמור איסור נגיעה באשה, שעל כך שילם הקברן בחייו.

ונביא לפניכם מספר פסקי הלכה בקצרה:

אסור לאיש לגעת באשה וכן אשה באיש, וברב המקרים הרי זה פיהרס ואל יעבר. ואפלו נגיעה שלא בדרך חבה אסורה.

אסור נגיעה נוהג אפלו בילדה קטנה מגיל שלש.

ובמקרה הוא אסור בקרובות, כמו בגיסה, או תמותו, או פלתו, או דודתו, או אחיניתו וכדו'.

ומדרבנן אסור אפלו בנגיעה דרך בגד.

מסירת חפץ מאיש לאשה או מאשה לאיש מותרת מעיקר הדין, אך יתקרה מאד שלא יגעו זה בזה, שיהיו בכלל נגיעה שלא לצורך. ומצד זהירות, יש מחמירין גם במסירת חפץ מידו לידה או מידה לידו.

יש להזהר ולהשמר שלא לעין יחד על מסך מחשב וכדומה משום שדבר זה גורם לקרוב דעת ולעתים רבות אפלו לידי נגיעה ושומו נפשו ירחק מזה.

מובא בשולחן ערוך אבן העזר סימן כ"א: "צריך אדם להתרחק מהנשים מאד, ואסור לאדם לקרוץ בידיו וברגליו או לרמוז בעיניו לאחת מן העריות או לשחוק עמה או להקל ראש כנגדה ואפילו להריח בשמים שעליה או להביט ביפיה אסור".

ונכלל בזה איסור נגיעה באשה – הן לחיצת יד וכל נגיעה בגופה דרך חיבה שבזה עוברים לדעת הרמב"ם על איסור מן התורה של "לא תקרבו לגלות ערוה" (ויקרא י"ח) כלומר לא תקרבו לדברים המביאים לגילוי עריות. ואם האשה נידה אז עובר על איסור תורה נוסף "ואל אשה פגעת טמאתה לא תקרב לגלות ערוה" (ויקרא י"ח, ט"ט). וכיום כל אשה פנויה היא נידה, ואם היא אשת איש אזי העברה חמורה הרבה יותר, כאשר גם על בעלה חל האיסור לגעת בה!

וישנם החושבים כי האיסור הוא רק לגבי אשה נשואה, ויש בזה טעות חמורה מאד, כי העוון הנורא של גילוי עריות הוא בכל אשה ונערה.

והגמרא במסכת ברכות סא. אומרת "המרצה מעות לאשה מידו ומידה לידו פדי להסתכל בה, אפילו גדול פתורה כמשה רבינו, עליו השלום, שקבל תורה מהר סיני, עליו הפתוב אומר: 'יד ליד לא ינקח רע' (משלי יא, כא). לא ינקח מדינה של גיהנם".

ובמשנה תורה לרמב"ם בספר קדושה, הלכות איסורי ביאה פרק כ"א, כותב הרמב"ם: "והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה ונתכוון ליהנות הרי זה איסור גמור... והעושה דבר ממעשים אלו הרי הוא חשוד על העריות".

בזכות מספריים כחולים

יד ליד
T : T

לא ינקה

כתוב בספר שערי תשובה, שער ג' אות פ' - "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרב" (ויקרא י"ח, ו). כל קרוב בשר אסור, כגון הנגיפה בידי אשת איש. ופרוש 'לגלות ערוה', כי הקריבה מביאה לידי ערוה. וכי תאמר בלבבך, איפה נמצא בכתוב כי גדרה התורה גדר כי תאמר אשר אסור מגע יד ליד להיות גדר לעברה? נשיבך דבר, הנה במצות הנזיר אשר עקר נזירותו פן ישמה וישפח מחקק, או יתענה רוח זנונים, אוסרת התורה מכל אשר יעשה מגפן הין, וכל זה לגדר הרקקה ממשה הין, וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה במדרש (שמות רבה בא טז, ב):

אזכור הרבים, ונתן לקבל היום
בדואר סלון זה וסלונים נוספים
מסרים "קדושים גהיו"
(שמירת הלשון, קדושת העיונים,
ברית קדש, 3 תשובות וסדרה)
פריטס 60: 0527-120-948

מעשה שהיה בירושלים, למשפחה אחת היה ילד כבן חמש שנים ששיחק לו בנדנדה בגינה שליד ביתו. ותוך כדי משחקו נכרך חבל הנדנדה סביב צוארו, ועד שחשו להצילו, כמעט ונחנק. הוא הובא לבית החולים ללא הכרה ובמצב אנוש. במשך כמה חדשים הוא שכב ללא תנועה כצמח. אין מילים לתאר את הצער והיסורים של המשפחה. כמה תפילות, כמה פרקי תהילים, והדמעות של האמא נשפכו כמים. שם הילד ומשפחתו התפרסמו בציבור כדי שיבקשו עליו רחמים.

בוקר אחד התקשר הרב הצדיק רבי דוד פרנקל זצ"ל מבני ברק אל המשפחה, וסיפר לאב חלום נורא שחלם בליל אמש. והנה בחלומי ניצב הוא בבית דין של מעלה וראה שמונחות בפניהם שלש קופסאות, על הקופסא הראשונה היה כתוב "חיים", על השניה היה כתוב "מוות" ה' יצילנו. על השלישית היה כתוב "נשמות". והיו דייני בית הדין העליון מוציאים בכל פעם שם של נשמה מקופסת הנשמות, דנים בה וגוזרים את דינה, איזו להניח בקופסת החיים ואיזו להיפך, חס ושלום. וראיתי שהוציאו מקופסת הנשמות את השם של ילדכם והושיטו את שמו לקופסת המתים, כאשר לפתע הופיעו משוק מחנה יהודה שביירושלים מספריים בצבע כחול וגזרו את הפתק לגזרים. איני מבין כלל מה הם המספריים האלה ומדוע הגיעו משוק מחנה יהודה, אבל ראיתי חובה לעצמי לספר לך את חלומי.

משניתק האב את השיחה, צלצל הטלפון שנית הפעם היה זה הרופא שטיפל בילד שביקש מההורים לבוא בדחיפות. בלב דופק ופחד הגיעו ההורים לבית החולים, שם קיבלם הרופא בחיוך רחב ואמר להם כי ללא סיבה רפואית מוסברת, הילד התעורר לפתע והחל לדבר ולהתנהג כילד בריא לגמרי, ואכן הוא נבדק ונמצא בריא לחלוטין, והוא משוחרר לביתו.

בדרכם הביתה סיפר האב לאשתו את החלום שסיפר לו הרה"צ ר' דוד פרנקל זצ"ל, והנה החלום התממש ועומד כנגדם אמת ויציב! הילד שלהם חזר לחיים! מששמעה האשה את החלום החלה לבכות ודמעות זלגו מעיניה. לקח זמן עד שהתאוששה וחזרה לעצמה. ואז סיפרה שהיות והיא תופרת, יש לה מספריים כחולים שגוזרים בדים באופן מקצועי, ובכל פעם שהיא קונה בדים בשוק מחנה יהודה, היא מביאה את המספריים לחנות הבדים ומוסרת אותם מידה לידו של המוכר על מנת שיחתוך בהם את הבד שקנתה. בפעם האחרונה שהלכה לקנות בדים, החליטה להוסיף בצניעות לזכות רפואת הבן ולא להעביר את המספריים ישירות מידה לידו המוכר, אלא להניחם על השולחן שיקחם לבד, וכך עשתה. והאשה הוסיפה "ברגע ששמעתי את החלום הבנתי את פשרו, בזכות המצוה הקטנה שעשיתי, קיבלתי במתנה את הילד שלי חזרה... והדמעות המשיכו לרדת, אך הפעם דמעות של שמחה, דמעות של הודיה...

הילד הזה הוא כיום אברך חשוב בירושלים והמספריים הכחולות שוכנות אצלו בבית במדף ארון הספרים מעבר לוטרינה, כמזכרת נצח לקבלת חייו במתנה, בזכות קבלת הצניעות החשובה של אמו.

וראה בספר החינוך מצוה קפ"ח, ובחפץ חיים כלל ו' הערה י"ד אשר מבארים את חומרת חובת השמירה בענייני עריות, יותר מאשר שאר איסורי התורה.

ומבואר בגמרא שאסור לאדם להביא את עצמו למקום שיש בו חשש למכשולות, אשר על כן, כל בעל נפש ירחיק עצמו מאיסור זה וישמור נפשו מנגיעה באשה אפילו באקראי כגון באוטובוסים או במקומות בהם הצפיפות רבה, והבא ליטור מסייעין לו.

ומי שנכשל בכך יעשה תשובה ע"י וידוי חרטה וקבלה לעתיד שיזהר מאיסור זה, והרוצה שתשובתו תהיה רצויה ומקובלת יותר יעשה תשובת המשקל ויעזור לעור יהודים להימנע מעוון זה, כגון בהפצת עלון זה. ואשרי המזהיר והנזהר שיוכח ליהנות מזיו השכינה לנצח. ואין לך דבר העומד בפני התשובה.

למען הקדושת והצניעות
במחנות גדולי ישראל